

Д. В. Кузьменко, викл. кафедри іноземних мов
фінансово-економічного факультету
ДВНЗ «Київський національний економічний,
університет імені Вадима Гетьмана»

ІНСТИТУЦІЙНА СТРУКТУРА СТРАХОВОГО РИНКУ

Поняття «страховий ринок» поєднує в собі дві неоднозначні категорії, а саме «ринком» та «страхування». Під ринком розуміють певні економічні відносини з приводу купівлі-продажу, а також систему інститутів, які організують відношення обміну. Під страхуванням, як економічною категорією, розуміють певний вид економічних відносин з приводу організації страхового захисту за рахунок створення і використання страхового фонду й інших фондів та ресурсів страховика з метою стабілізації економіки, розподілу ризиків, задоволення потреб страхувальників та власників, здійснення підприємницької діяльності, інвестування в економіку країни тимчасово вільних коштів.

Обов'язковим умовами функціонування страхового ринку є наявність:

- об'єктів страхування, що мають споживчу вартість;
- потреби у страхових продуктах, послугах;
- суб'єктів страхових відносин страхувальників, страховиків та інших суб'єктів, що здатні задовольнити зазначені потреби або їх споживати;
- можливість прийняття рішення про участь у страховій угоді.

Рис. 1 Функції страхового ринку України [1, с. 168]

З метою наукового дослідження, практичного застосування в умовах глобалізації економіки важливим є створення певної кла-

сифікації страхового ринку. Вона може бути здійснена за різними ознаками, в залежності від цілі дослідження чи спостереження, вивчення умов функціонування, напрямків розвитку, потреби аналізу з метою виявлення певних тенденцій тощо.

Сучасний страховий ринок за територіальною ознакою поділяється на:

- місцевий (регіональний);
- національний (внутрішній);
- світовий (зовнішній).

Залежно від місця споживання страхових послуг деякі вчені та практики виділяють страхові ринки:

- внутрішній;
- зовнішній;
- міжнародний.

Крім того, страховий ринок можна поділити за галузями страхування:

- особисте страхування;
- майнове страхування;
- страхування відповідальності тощо.

В свою чергу кожний з цих ринків можна поділити на окремі сегменти у відповідності до підгалузей (підвидів) страхування, в залежності від форми здійснення страхової послуги, об'єкту страхування, роду небезпек. Наприклад, страхування державного майна, колективного майна, приватного майна тощо. А також страхування будівель, споруд, засобів транспорту врожаю тощо. Або страхування від нещасних випадків, страхування дітей, страхування додаткової пенсії, змішане страхування життя, страхування до повноліття тощо [2, с. 150].

За типом державного регулювання страхові ринки поділяються на: авторитарний (жорсткий) тип — це коли кожний конкретний вид страхування проходить процедуру ліцензування і повинен відповідати певній системі вимог щодо правил страхування, фінансово-господарській діяльності страхової компанії; конкуренція між страховиками чітко регламентується.

Ліберальний (м'який) тип передбачає, що операції по страхуванню хоча й підлягають ліцензуванню, проте нагляд за діяльністю страхових компаній відносно слабкий.

Змішаний тип використовує в певній мірі два зазначених підходи виважена система регламентації діяльності страхових компаній поєднується з досить гнучкими підходами, які дають можливість забезпечити достатній рівень конкуренції [3, с. 136].

За напрямком розвитку страховий ринок поділяється на:

— екстенсивний, який передбачає швидке зростання кількості страхових компаній з невисоким рівнем платоспроможності та звуженим асортиментом страхових послуг;

— інтенсивний, який передбачає укрупнення страхових компаній, збільшення власного капіталу, покращення фінансового стану, розширення асортименту страхових послуг.

За станом попиту на страховому ринку він буває: насичений, ненасичений.

Отже, страховий ринок представляє собою досить складне явище, має свою внутрішню структурну будову та зовнішнє оточення. Його внутрішня будова, з одного боку, представлена суб'єктами страхового ринку, з іншого — страховими продуктами. Зовнішнє оточення представлено ланками фінансової системи держави та сферою міжнародних фінансів, зв'язок з якими визначається за напрямками руху грошових потоків.

Література

1. *Александрова М. М.* Страхування : Навчальний посіб. — К.: Центр навчальної літератури, 2002. — 207 с.

2. *Базилевич В. Д.* Страхова справа. — 4-те вид., перероб. і допов. — К.: Знання, 2005. — 351 с.

3. *Білик І.* Особливості структури та інфраструктури страхових ринків України та Польщі // Світ фінансів. — 2008. — № 1. — С. 168—176.

УДК 336.645.1

Д. О. Кузяк, аспірант кафедри банківських інвестицій,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК НОВИЙ МЕТОД ЗАЛУЧЕННЯ ФІНАНСУВАННЯ В ІНФРАСТРУКТУРНІ ПРОЕКТИ

Українська економіка, як і більшість європейських та світових економік, перебуває під впливом негативних проявів світової фінансово-економічної кризи. Скорочений зовнішній попит, низькі світові ціни на продукцію українського експорту, різке зростання цін на імпортовані енергоносії, а також скрутні умови на фінан-